

เทศน์ก่อนเวียนเทียน วันวิสาขบูชา

วันที่ ๒๘ พ.ค. ๒๕๕๓

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เวลาตอนเช้าเราทำบุญกัน เราตักบาตรอาหาร แต่บางสถานที่เขาตักบาตรดอกไม้ การตักบาตรดอกไม้ เรานูชาด้วยของหอม เรานูชาด้วยอาหาร สิ่งนี้บูชาอะไร... บูชาพระรัตนตรัย บูชาแก้วสารพัดนึก

เวลาเรานิมนต์พระไปที่บ้าน เวลาเราทำบุญบ้านเห็นใหม่ มีพระประธาน มีพระพุทธรูป ถวายพระพุทธรูป เพราะเรายังไม่ทอดทิ้ง เรายังนึกถึงพระพุทธรูปอยู่ แก้วสารพัดของเรายังคงบอญ์ ๓ อยู่

วันนี้วันสำคัญทางพุทธศาสนา เพราะมีวันนี้วันวิสาขบูชา วันเกิด วันตรัสรู้ วันปรินิพพานขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นเจ้าของศาสนานะ ถ้าไม่มีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จะไม่มีใครมาตรัสรู้เองโดยชอบ แล้วสั่งสอน วางธรรมและวินัยไว้ ให้เป็นประเพณีวัฒนธรรมของเรา ให้มีความร่มเย็นเป็นสุขใจ

เราเกิดมาในพุทธศาสนา พุทธศาสนาเห็นใหม่ ประเพณีวัฒนธรรม ให้พวกเรามีความร่มเย็นเป็นสุขนะ เราไปเกิดในสถานที่ต่างๆ ไปเกิดในสถานที่ที่เป็นลัทธิต่างๆ เขาจะอยู่ของเขาไปอีกอย่างหนึ่ง แต่ของเราอยู่กันด้วยน้ำใจ เพราะค่าของน้ำใจ

วันนี้วันที่เรามาเวียนเทียน ระลึกถึง พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เรานึกถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาระลึกถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เท่ากับระลึกถึงตนเอง

ถ้าเราระลึกถึงตนเอง เรามีคุณค่า คุณค่าของเราอยู่ที่นี้ เวลาเราเวียนเทียนด้วยความชุ่มชื่น ด้วยความสุข ด้วยอารมณ์ความรู้สึก อารมณ์ความรู้สึกมันจะติดแนบไปกับหัวใจของเรา ถ้าหัวใจของเรามีความชุ่มชื่น เรามีที่พึ่งอาศัย กับหัวใจเราที่แห้งแล้ง หัวใจ

ที่แห้งแล้งนะ แล้วยังทำตัวเองให้แห้งแล้งมากขึ้นไปอีก ไม่มีหลักไม่มีเกณฑ์ เป็นคนไม่มีศาสนา

เวลาคนไม่มีศาสนา เวลาลงในทะเบียนบ้าน ไม่นับถือศาสนาใดๆ เลย คิดว่ามันเป็นความโก้เก๋ แต่เราลงทะเบียนว่าเราเป็นชาวพุทธ แล้วยังนับถือพุทธศาสนา พุทธศาสนา สอนอะไรล่ะ เรานับถือพุทธศาสนา แล้วเราทำอะไรเพื่อพุทธศาสนาบ้าง ใครเป็นเจ้าของพุทธศาสนาละ..

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นเจ้าของพุทธศาสนา เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะปรินิพพาน ฝากศาสนาไว้กับภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา เราเป็นอุบาสก อุบาสิกาณะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า วางธรรมและวินัยนี้ไว้เป็นทฤษฎีเป็นรูปแบบ

แต่เวลาเราประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ถ้าจิตใจของเราได้สัมผัสสิ่งต่างๆ เกิดขึ้นมา เราได้เป็นเจ้าของศาสนา แล้วเราได้เนื้อหาสาระ ได้ข้อเท็จจริงในพุทธศาสนา จิตใจเรามันมีความชุ่มชื้น มันมีหลักมีเกณฑ์ ไม่ปล่อยให้เรารั่วร้อน ไม่ปล่อยให้เราทำอะไรตามแต่อำนาจของกิเลสค้นหาความทะยานอยาก

กิเลสค้นหาความทะยานอยาก มันให้ผลร้ายกับเรามาตลอดนะ เวลาเกิดขึ้นมา เพราะเวลาเกิดขึ้นมาแล้ว มันมีกำลังมากกว่าเรา มันก็จะฉุดกระชากลากให้ชีวิตไปตามความพอใจของมัน

ถ้าไปตามใจของมันนะ มีสิ่งเดียวที่จะยับยั้งมันได้ คือธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ในเรื่องศาสนธรรม ศาสนาเห็นใหม่ ศาสนาขัดเกลาให้หัวใจของเรา ผ่องแผ้ว ขัดเกลาให้หัวใจของเรามีหลักมีเกณฑ์ในหัวใจนะ คนเรามีจุดยืนของเรา มีสติปัญญาของเรา มันมีสมบัติ มันมีค่ามากกว่าสมบัติทุกๆ ชนิดเลย เพราะอะไร เพราะมันหาสมบัติได้ไง มันหาสมบัติ หากุณงามความดี หาสิ่งใดก็ได้

แต่ถ้ามันไม่มีปัญญา ปัญญาที่บ่ ปัญญาต่างๆ สมบัติมีก็รักษาไว้ไม่ได้ ใหม่ๆ ที่ชีวิตของเราได้มาด้วยบุญญาธิการนะ ชีวิตของเราถ้าเราไม่มีมนุษยสมบัติ เราจะไม่ได้อะไร เกิดเป็นมนุษย์หรือ

เพราะมนุษย์ก็มีใจใหม่ สัตว์ก็มีใจใหม่ นรก อเวจี เปรต ฝิ มีทั้งนั้นละ อะไรไปเกิดละ ก็จิตไปเกิด ไปเกิดเป็นผีก็เป็นผี เกิดเป็นเทวดาก็เป็นเทวดา เกิดเป็นสัตว์ก็เป็นสัตว์ เกิดเป็นคนก็เป็นคน นี่ไง เพราะบุญญาธิการ เพราะเรามีบุญกุศล เรามีมนุษยสมบัติ เราถึงได้เกิดเพราะมนุษยสมบัติ

พอเกิดขึ้นมาแล้วเห็นใหม่ เป็นมนุษยสมบัติขึ้นมาแล้ว พอมีมนุษยสมบัติขึ้นมา มันมีอริยทรัพย์ ทรัพย์ของเรา มันมีปัญญา มันมีความคิด มันมีความรู้ต่างๆ แต่มันเป็นประโยชน์กับเราไหมละ

ถ้ามันเป็นประโยชน์กับเราเห็นใหม่ เราจะมีจุดยืนของเรา ถ้าจะมีจุดยืนของเรา เราจะมีหลักมีเกณฑ์ของเรา วันสำคัญทางพุทธศาสนาเราก็มีสติปัญญา เราจะทำคุณงามความดีเพื่อเรา

เวลาเดินเวียนเทียน.. เวียนเทียนเพื่อเรานะ เราเคารพบูชาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พุทธะ ! “พุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน” มันสะท้อนหัวใจของเรา หัวใจของเราเป็นผู้กระทำ ! หัวใจเราเป็นผู้กระทำ ! หัวใจของเรามีบุญกุศลขึ้นมา มันมีที่พึ่งอาศัย มันไม่ว้าเหว

คนเรานะถ้าว้าเหว ไม่มีที่พึ่งนี้มันว้าเหวมมาก แต่คนเรานะ ถึงจะว้าเหวแต่ก็มีเกาะมีดอน มีแก้วสารพัดนึก มีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มีธรรมะ มีสังฆธรรมนี้เป็นที่พึ่ง ทั้งๆ ที่ตัวเองยังไม่มีอะไรเป็นแก่นสาร แต่มันก็มีที่พึ่ง เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมไปแล้ว ครูบาอาจารย์ของเราตรัสรู้ธรรมไปแล้ว

พระโมคคัลลานะ พระสารีบุตรต่างๆ ตรัสรู้ธรรมไปแล้ว มันมีพยาน มันมีหลักฐานไง พยานหลักฐานว่าทำได้จริง มีจริง ถ้าทำได้จริงมีจริงเห็นใหม่ เราเองยังทำของเราไม่ได้ แต่เราก็มีครูบาอาจารย์เป็นที่พึ่ง มีครูบาอาจารย์เป็นหลักเป็นเกณฑ์

...เป็นหลักเป็นเกณฑ์ขึ้นมา นี้ ชาวพุทธส่งต่อกันมาเป็นทอดๆ นะ ศากยบุตรพุทธชินโนรส ศากยบุตรนะ บุตรขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศาสนาทายาท เราเป็นศาสนาทายาท เราพยายามจรจรโลงของเราไว้ ถึงจะเป็นประเพณีวัฒนธรรม ก็เพื่อความร่มเย็นเป็นสุขในหัวใจของเรา

มันแบ่งแยกมาเราบอก เรามีหน้าที่การงานมาก เราไม่มีเวลา เราต้องทำมาหากิน ทำมาหากินนะมันหาเลี้ยงปากนะ เราก็พยายามชวนขวยมาหาเลี้ยงปากเลี้ยงท้อง แต่หัวใจมันก็ว่าเหว มันก็ทุกข์ มันก็ยากเห็นไหม

แต่ถ้าเราเสียสละ.. เราเสียสละเพื่อหัวใจของเราบ้าง หัวใจมันทุกข์ร้อน มันไม่มีอะไรเป็นที่พึ่งอาศัย ไม่มีที่พึ่งอาศัย เราก็ทำบุญกุศลเพื่อมันไง การเสียสละเห็นไหม คุณใช้เวลาเราได้สิ่งของใดๆ มา เราได้มาแล้วเราก็มีความปลื้มใจ เพราะเราได้สิ่งของใหม่ๆ มา

แต่ถ้าเราเสียสละออกไปละ เราเสียสละ เราเป็นผู้ให้.. เราเป็นผู้ให้ต่างๆ เราเสียสละออกไป ความตระหนี่ถี่เหนียว ความต่างๆ มันได้เปิดกว้างออกไป พอเปิดกว้างออกไป สิ่งนี้มันเป็นประโยชน์กับเราแต่เราไม่เห็นนะ เราไม่เห็นหรอก

สิ่งใดถ้ามันเป็นของหยาบๆ เขาเห็น เขารู้ เขาจับต้องได้ สิ่งใดที่มันละเอียดลึกลับซึ่งกันไป จนคนเราจะเข้าใจไม่ได้เลย เพราะมันละเอียดลึกลับซึ่ง แต่นี่ถ้าเราทำของเราละเอียดลึกลับซึ่ง อะไรเป็นของละเอียดลึกลับซึ่ง

คุณดอกไม้รูปเขียนเราจับต้องเห็นไหม ความรู้สึกละ... ความรู้สึกในหัวใจของเราละ สิ่งที่มีมันประทับใจของเราละ สิ่งนี้มันละเอียดลึกลับซึ่ง ถ้ามันละเอียดลึกลับซึ่ง มันเกิดมาจากไหนละ มันเกิดมาจากเจตนา มันเกิดมาจากการกระทำของเรา มันเกิดจากเรามีผู้นำ เกิดจากครูบาอาจารย์ เกิดจากพ่อแม่ปู่ย่าตายาย ก็ชักชวนกันมา สิ่งต่างๆ เราชักชวนกันมา เพื่อมาทำบุญกุศล

ถ้าเราเข้าใจ เราจะเข้าใจกระแสของโลก นี่เวลาวัฒนธรรมประเพณีเข้มแข็งขึ้นมาเห็นไหม คนก็ต้องทำตามประเพณีวัฒนธรรม กฎหมายบังคับนะ ทำผิดกฎหมายถึงผิดกฎหมาย ประเพณี ! ถ้าทำผิดประเพณีหมู่คณะเขาไม่รับนะ ถ้าเราทำผิดประเพณี ทำจนชื่อเสียงเราเสียหาย ผู้คนเขาไม่ยกคบ ไม่ยกคุณแล ไม่ยกคบค้าสมาคมด้วย

นี่ไง สิ่งอย่างนี้มันเป็นคุณธรรมขึ้นมาในหัวใจ เป็นประโยชน์กับเรา ถ้าเป็นประโยชน์กับเราเห็นไหม เราบังคับใจของเรา ถ้าเราบังคับใจของเรา ประเพณีวัฒนธรรมแต่เราก็ทำตามประเพณีวัฒนธรรมนั้น แต่ถ้าหัวใจเราละเอียดลึกลับซึ่งขึ้นมา ประเพณีวัฒนธรรม มันเป็นเปลือก มันเป็นสิ่งห่อหุ้ม เป็นสิ่งที่มีความรู้สึก เป็นแก่นอันนั้นไว้

ถ้าแก่นอันนั้นไว้ แก่นอันนั้นมันมาจากไหน แก่นอันนั้นมันมีมาตั้งแต่เราเกิดนะ ถ้าเราไม่เกิด จิตอันนั้นมันก็เวียนตายเวียนเกิดในวัฏฏะ แต่เมื่อมันเกิดเป็นมนุษย์ขึ้นมาแล้ว จิตมันมีของมันอยู่ ถ้ามันมีของมันอยู่ แล้วอะไรจะเป็นผู้ตรวจสอบมันล่ะ.. ก็สติไง!

ถ้าเรามีสติ มีปัญญาของเรา สติเราระลึกรู้ เรายับยั้งได้หมดนะ ถ้าเรามีความคิด มีความทุกข์ ความยากนะ เพราะเราขาดสติ ขาดสติเพราะอะไร เพราะจิตมันเสวยอารมณ์ไปแล้ว มันคิดไปแล้วมันทุกข์ยากไปแล้ว อารมณ์อย่างนั้นมันก็เหยียบย่ำหัวใจเรา เราที่พอใจจะคิด เพราะเราไม่มีทางออกใจ

แต่พอเราฝึกฝนเห็นใหม่ เราทำบุญกุศล เราได้ฟังธรรมของเราขึ้นมา เขาว่าทุกข์เป็นความจริง ทุกข์มันเกิดขึ้น ทุกข์ตั้งอยู่ แล้วทุกข์ดับไป ถ้ามันมีสตินะ พอมีสติ มันรู้ตื่น พอมันรู้ตื่นมันยับยั้งนะ ยับยั้งแล้วมันปล่อยได้หมดใจ ถ้าไม่ยับยั้ง สติมันสามารถกางกั้นความคิด สามารถกางกั้นสิ่งต่างๆ ที่มันจะเกิดขึ้นมาเหยียบย่ำในหัวใจของเรา

สิ่งที่มีความทุกข์มันเกิดมาจากไหน เกิดจากเรา เพราะความหลงผิด พอเราหลงผิดเราก็ไปยึดมันมัน แต่พอมีสติปัญญาขึ้นมา พอมันรู้ทันเข้าเห็นใหม่ พอวางสิ่งนั้นไปวางความคิด แล้วความรู้สึกอยู่ไหนล่ะ พอวางความคิด ความคิดนะ มันคิดบวกคิดลบอยู่เห็นใหม่ ถ้ามันคิดแต่สิ่งที่เป็นลบอยู่มันก็เหยียบย่ำหัวใจ

พอมันวางขึ้นไปแล้ว วางความคิดนั้น จิตนั้นมันก็เป็นอิสรภาพ พอมีอิสรภาพเพราะอะไรล่ะ ก็เพราะสติมันยับยั้งเห็นใหม่ สติยับยั้ง พอมีสติ มีปัญญาขึ้นมา มันจะยับยั้งของมัน มันจะแก้ไขตัวของมันขึ้นมา สิ่งแก้ไขตัวมัน มันเป็นประโยชน์กับใคร

สิ่งที่เห็นหัวใจของเรามันมีอยู่ เวลาไปวัดไปวา เราก็ไปกราบครูบาอาจารย์ของเรา ฟังเทศน์ฟังธรรมเพื่อเตือนสติ แต่เวลาเราปฏิบัติของเราขึ้นมา “มันเป็นปัจเจกตั้ง เป็นสันตภิภูฏิกโก” แล้วเรามีหลักมีเกณฑ์

ถ้าเราปฏิบัติขึ้นมา จิตเราเป็นสมาธิ หรือจิตเรามีปัญญาเกิดขึ้นมา เราไปฟังธรรม เราทำได้เลยนะ ว่าอาจารย์องค์นี้พูดถูกหรือพูดผิด ถ้าเราปฏิบัติขึ้นมา ท่านพูดออกมามันไม่เป็นความจริง เพราะความจริงเราได้สัมผัสแล้ว สิ่งนี้มันตรวจสอบเห็นใหม่ สิ่งนี้มัน

ตรวจสอบได้ ถ้าตรวจสอบ แล้วตรวจสอบด้วยอะไร ตรวจสอบด้วยสัจจะ ตรวจสอบด้วยความจริงในหัวใจ

จิตมันพัฒนาขึ้นมามันจะเห็นคุณค่ามาก ครูบาอาจารย์ของเราเห็นใหม่ ทั้งชีวิตเราบวชเป็นพระมา ประพฤติปฏิบัติตลอดเวลา มันมีความสุขอะไรขึ้นมาล่ะ มันถึงดำรงชีวิตอย่างนี้ได้ เวลาเราอยู่กับโลกนะ โลกเขามีความทุกข์ มีความทุกข์เพราะอะไร เพราะมันมีการแข่งขัน โลกนะเรื่องของศีล เรื่องของทางศีลธรรมวัฒนธรรม มันจะมีแบบเข้มข้น แก่อ่อนต่างๆ แล้วแต่สังคมแต่ละสังคม เราอยู่กับเขาณะ

ความทุกข์ที่สุดของมนุษย์นะ เพราะอยู่กับคนพาล คนพาลเห็นใหม่ อเสวนา จพาลานํ ปรณฺหิตานญจ เสวนา ถ้าไปคบคนพาล คนคือ คนหน้าด้าน เขาทำอะไรโดยตามความเห็นของเขา ใครจะเดือดร้อน ใครจะทุกข์ยาก เขาไม่สนใจเลย

ความทุกข์ของบัณฑิตนี่นะ ทุกข์ที่สุดเพราะอยู่กับคนพาล คนพาลไม่มีเหตุไม่มีผล แต่ถ้าเรามีสติปัญญาเห็นใหม่ เราคบบัณฑิต บัณฑิตมีเหตุมีผลนะ อะไรดีก็ว่าดี อะไรไม่ดีเราก็กหักเหลี่ยม เราก็กไม่ทำของเราณะ

แต่ถ้าคนพาลเห็นใหม่ สังคมมันเป็นอย่างนั้น ถ้าสังคมอยู่กับโลก โลกเป็นอย่างนั้น โลก ! เราเกิดมากับโลก เราเกิดมาเป็นสภาคกรรม

สภาคกรรม คือเกิดเป็นผลของวิญญูะ เราเกิดร่วมกันมา เราต้องมีเวรมีกรรมต่อกันมา นี้ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าณะ !

แล้ว ๒,๐๐๐ กว่าปีนะ ยุคของมนุษย์ มันก็รุ่น ก็รุ่นมาแล้วละ ผลของวิญญูะ พอผลของวิญญูะ มันมาเกิดในสังคมเดียวกัน เกิดในสถานะที่เรารับรู้ถึงกันได้ นี้สภาคกรรม ! ถ้าสภาคกรรมเกิดขึ้นมา การเกิดร่วมกัน.. เกิดขึ้นมาแล้ว เราอยู่กับโลก

ถ้าอยู่กับโลกแล้ว ครูบาอาจารย์ท่านณะ ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สัจธรรมบอกว่า ย้อนกลับมาดูใจของเรา เราจะไม่ทำอย่างนั้น ถ้าเรามีสติปัญญานะ ในเมื่อเขาทำอย่างนั้น เราจะไม่ทำอย่างนั้นกับเขา เราฝืน เราไม่ทำอย่างนั้น เรามีสติยั้งของเราได้ อะไรดีอะไรชั่วเรารับรู้ได้

แต่ถ้าสติเราอ่อน เราทนไม่ไหว เราทนไม่ได้ เราทนไม่ได้เพราะอะไร เพราะสิ่งที่ทำน่าจะได้ผลประโยชน์ตอบแทนชั่วคราว

ได้ผลประโยชน์ตอบแทนชีวิต ดำรงชีวิตนี้นะ ชีวิตนี้มีปัจจัยเครื่องอาศัย แต่สิ่งที่ทำมานะ สิ่งที่มีมันได้วัตถุมานะ ก็กับการกระทำเป็นบาปเป็นกรรมที่มันฝังใจไปนะ มันให้ผลต่างกันนะ ให้ผลแตกต่างกัน

สิ่งนี้ที่สัมพัทธ์มา มันได้แต่ของชั่วคราว แต่ที่มันฝังใจเราไปละ เราไม่รู้ของเราอยู่ เราทำความดีความชั่ว เราไม่รู้ของเราอยู่ เวลาไปเกิดเป็นภพเป็นชาติหนึ่ง เวลาเราทำความผิดขึ้นมา คุณติ เวลาเขาจับได้ แล้วไปศาล ศาลตัดสินจำคุกกว่ากี่ปี ก็ว่าไปตามนั้น

แต่เวลากรรมมันให้ผลนะ เวลาเกิดแต่ละภพชาติหนึ่ง เกิดมาเป็นมนุษย์ขึ้นมา ๑๐๐ ปี เกิดในนรกอเวจี ๑,๐๐๐ ปี ๑๐,๐๐๐ ปี ๑๐๐,๐๐๐ ปี ๑,๐๐๐,๐๐๐ ปี มันอยู่ที่ปี แล้วไปหมกมุ่นอยู่อย่างนั้น เป็นความทุกข์อยู่อย่างนั้นเห็นไหม

เวลามันพ้นจากบาปจากกรรมขึ้นมา มันก็ผ่อนคลายขึ้นมา มันก็เกิดขึ้นมาเป็นชั้นเป็นตอนขึ้นมา มันก็ขยับขึ้นมา จนเป็นนรกอเวจีเห็นไหม เกิดเป็นเปรต เกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน แล้วก็เกิดเป็นมนุษย์ พอเกิดเป็นมนุษย์ ถ้าทำคุณงามความดี ก็เกิดเป็นเทวดา มันเวียนของมันอยู่

นี่คือผลที่การกระทำ ที่เราบอกว่า เราทำแล้ว เราไม่มีสิทธิขยับยั้ง ทำคุณงามความดีของเรา สิ่งนี้เราทำไปแล้ว มันให้ผลไง ให้ผลคือกรรม สิ่งในโลกทำกันอยู่ มันเป็นผลของวัตถุ เป็นผลของกฎหมาย เป็นผลกับสังคม แต่เวลากรรมที่มันตกกับใจละ

นี่ไง เวลากิเลสมันเกิดขึ้นมากับเราเห็นไหม มันช่วยวน มันกระตุ้นให้เราทำไป พอมันทำเสร็จแล้ว พอทำไปแล้ว ใครเป็นคนรับกรรมละ กิเลสมันทำแล้ว มันยุแยะ มันยุตะแคงแล้วมันก็ไปแล้ว ความต้องการ ความปรารถนา มันยุให้ทำ และทำเสร็จแล้ว สิ่งที่ทำเสร็จแล้ว มันตกผลึกที่ไหน นี่ไง เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า..

วันนี้วันวิสาขบูชา เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเกิดเห็นไหม ทำไม่ถึงเป็นพระโพธิสัตว์ละ ก็เพราะทำแต่ความดีมาตลอดไง ความดีมันก็สะสมมาที่ใจ สะสมมาที่ใจ

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า บุปเพณิวาสนาสติญาณ ย้อนอดีตชาติไป ไม่มีที่สิ้นสุดเห็นไหม เป็นพระเวสสันดร เป็นทศชาติ เป็นอะไร เป็น ! เป็น ! เป็น ! เป็น ! เป็น ! เป็นแต่คุณงามความดีทั้งนั้นเลย เป็นแต่คุณงามความดีต่อเมื่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพยากรณ์แล้ว

ถ้าพระพุทธเจ้ายังไม่พยากรณ์ เรากลับมาเป็นสาวก สาวกะได้ กลับมาประพฤติปฏิบัติได้ แต่ถ้าพระพุทธเจ้าพยากรณ์แล้ว ต้องไปข้างหน้าอย่างเดียว เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

นี่ไง เพราะคุณงามความดีที่สะสมมา แต่ละภพละชาติที่ทำมา แล้วเวลาเราทำความดี เรียบอกว่าเราทำความดีแล้วขาดทุน คนที่เขาเอารัดเอาเปรียบ คนที่เขาเอาแต่ประโยชน์ อเสวนา จ พาลานํ ปณฺหิตานญจ เสวนา นั้นมันคนพาล ความทุกข์ของบัณฑิตทุกข์มากเพราะอยู่กับคนพาล คนพาลไม่มีเหตุมีผล คนพาลทำให้เราเดือดร้อนไปตลอดเวลาเลย

แต่ถ้าเราเป็นบัณฑิต คบบัณฑิต บัณฑิตมีเหตุมีผล แล้วมีเหตุมีผลของเรา พุทธศาสนา คือศาสนาแห่งปัญญา มันเป็นอย่างนี้ ปัญญามันมีเหตุผล เหตุผลของโลก เหตุผลของการทำมาหากิน เหตุผลของการทำธุรกิจการค้า เหตุผลของการเอาชนะตนเอง มันจะไป มันจะต้องการ มันจะยับยั้งมัน ยับยั้งมัน นี่เหตุผลของธรรม !

ถ้าเหตุผลของธรรมเห็นไหม เวลาปัญญามันเกิดขึ้นมา วิปัสสนาญาณมันเกิดขึ้นมา มันชำระกิเลสเป็นชั้นเป็นตอนขึ้นไป มันเกิดจากไหน เกิดจากศรัทธาความเชื่อ เกิดจากการที่เราทำบุญกุศลกันอยู่ที่นี่ เกิดจากที่เราเป็นชาวพุทธ เกิดมาพบพุทธศาสนา

วันนี้เป็นวันสำคัญในพุทธศาสนา เป็นวันวิสาขบูชา เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เกิดวันนี้ ตรัสรู้วันนี้ และปรินิพพานวันนี้ เจ้าของศาสนา วางศาสนา ถ้าไม่มีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะไม่มีพุทธศาสนา ไม่มี ! มีแต่ศาสนาผี ! ถือผี ถือสาว ถือแต่ความพอใจของตัว อ้อนวอนขอกันเอา

แต่เพราะมีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่เชื่อใครทั้งสิ้น ไม่เชื่อเทวดา อินทร์ พรหม ไม่เชื่อใคร แล้วยังถือว่าเป็นครูสอนเทวดา

อินทร์ พรหม อีกต่างหากด้วย ให้เชื่อหัวใจของเรานี้ไง ให้เชื่อความสุขความทุกข์ของเรา
นี่ไง ให้เชื่อประสบการณ์ของเราไง แล้วเป็นสันติภูมิโก เป็นปัจฉัตตัง เราจะรับรู้ของเรา
เราจะมีสติของเรา เราจะทำของเราเพื่อเป็นประโยชน์กับเรา

เกิดจากเรามีสติปัญญา เกิดจากชีวิตของเรามีคุณค่า เพราะเราเกิดมาเป็นชาวพุทธ
พบพุทธศาสนา แล้ววันสำคัญในพุทธศาสนา เราก็มายเวียนเทียน ระลึกถึงแก้วสารพัดนึก
ของเรา ระลึกถึงพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ บูชาด้วยของหอม บูชาด้วยดอกไม้ธูป
เทียน เวียนเทียนเพื่อเคารพบูชา ในการเคารพบูชาเพื่อให้จิตเราได้มีที่พึ่งที่อาศัย นี้เพื่อ
ประโยชน์กับเรานะ

นี่พูดถึงการเวียนเทียน ฉะนั้นเดี๋ยวจะพาเวียนเทียนนะ ! เราจะพาทำวัตรก่อน
ทำวัตรเสร็จแล้วค่อยเวียนเทียน เวียนเทียนเสร็จแล้ว เด็กๆ หรือผู้ที่ไม่ถนัด ก็กลับมานะ
ให้กลับไป แล้วเราจะเทศน์อีกรอบหนึ่ง แล้วจะนั่งสมาธิภาวนากัน เพื่อจะเอาอาหารของ
ใจ อันนี้เอาบุญกุศลขึ้นมาเป็นอมิส สุดท้ายแล้วจะเอาความจริง เอาสันติภูมิโก เอาปัจฉัต
ตัง เพื่อจิตนี้ได้สัมผัส เอวัง